

нѣкого да ны утѣши. За това длѣжность пріятелска є, кога то изпадни нѣкон нашъ пріятель въ тѣжко злополучіе, ако смы при нѣго, да го утѣшяваме словомъ, ако ли не смы, съ писма, и то колко то можемъ поскоро. Защо ако ся забавимъ, даваме сумаѣшіе, чи не мыслимъ за него, усквѣряваме нравственныя си карактеръ, показваме ся, чи ся радваме на зло то, или чи смы ласкатели, и само въ благополучіе то смы пріатели, а въ злополучіе то не щемъ да го знаемъ.

199-о. Свѣтовны тѣ добрыны сж или естественны, или счастливы, и случайны. и. п. сила и здравіе тѣлесно, умъ добръ, силы душевны, слава, имѣніе, чада, роднины и пр. Когато прочее нѣкой нашъ изгуби отъ тія нѣкое, писваме му утѣшително писмо, гледамы колко велико є онова, което є изгубилъ, изражяваме и мы колко то ны є угорчивило и запечялило то нѣщо, хвалимъ онова добро кое то є изгубилъ, приказваме му колко ся ускорбихъ сички тѣ негови пріатели, юще и страни тѣ, какъ има пражд да ся печяли, но треба да покажи и мало великодушіе, за да не фърли въ по' велика печаль колко то сж околъ него.

200-о. Но и ако да знаемъ какъ юще ще го направимъ да ся печяли, като му хвалимы и представляваме онова, кое то є изгубилъ, голѣмо, пакъ нетреба да ся оставямы. Ни знаемъ какъ много пѣти опечаленый (кахарливый) обичя да приказва злощастіе то си, и да слуша други да приказвать за то. И така спогамамы мало да му омалимъ печаль тж, зашто совсѣмъ да ся изкорели неможе, то само време то може да докара; но кога то утѣшяваме жены треба по' много да внимаваме, зашто тѣ като по' много чувствителны, повреждатъ ся като много имъ хвалишь онова, което ся изгубили. Плутархъ пишяше на жена си да не ся показва много опечаленна, зашто ще дождатъ да ѿ разговарять, и тжй по' много ще умножяватъ печаль тж и'.